

Næsten alt, hvad anklagemyndigheden har fremført i denne sag, er aldeles ubeføjet og kan pilles fra hinanden af et dygtigt forsvar.

Men på ét punkt har anklagemyndigheden åbenbart ret: Byretsdommen kan ikke være rigtig. Hvis jeg virkelig havde gjort mig skyldig i det, jeg er dømt for, er strafudmålingen horribel.

Forklaringen herpå er givetvis, at byretten ikke selv har kunnet tro på, at jeg virkelig skulle have gjort mig skyldig i noget ulovligt, men at retten som følge af det enorme udefra kommende tryk, der har været i denne sag, for at jeg ikke skulle blive frifundet, har affattet sin dom, som den har, jfr. blandt mange udtalelser statsministerens om, at jeg er Danmarks største skattesnyder, og statsskattedirektørens om, at hele skattesystemet ville bryde sammen, hvis jeg blev frifundet.

Med en sådan baggrund i en straffesag er det absolut nødvendigt, at der beskikkes forsvarere af en ganske særlig fremragende kvalitet, således at de pågældende har både saglig dygtighed, der kan hamle op med statsap-

paratets, og en enorm sum af civilcourage. Forsvarerbeskikkelsesspørgsmålet kan derfor ikke affærdiges ekspeditions-mæssigt, som det hidtil er blevet fra landsretspræsidentens side.

Landsretspræsidenten raillerer over, at min påstand for højesteret alene går ud på ophævelse af de skete beskikkelser. Denne påstandsformulering beror på, at jeg opfatter retsplejeloven på den måde, at højesteret ikke selv kan beskikke nogen forsvarer i en landsretssag. Beskikkelseskompetencen ligger hos landsretspræsidenten, der forhåbentlig bliver villig til at forhandle med mig. Højesterets kompetence går efter min opfattelse alene ud på, at retten kan stadfæste eller ophæve stedfundne beskikkelser.

Bl. a. af de foran anførte grunde går mine påstande i sagerne ud på, at beskikkelserne ophæves.

Kopi af nærværende er sendt til højesteretssagfører Ebbe Suenson og landsretssagsfører Philip Ingerslev.